

Segona mà

Un mercat que creix en plena crisi

▶ En només dos anys s'ha triplicat la superfície de botigues d'articles usats a les comarques gironines

GIRONA | ACN/DdG

■ La superfície de venda de productes de segona mà a la demarcació de Girona s'ha incrementat al voltant d'un 165% des del 2010, ja que dels 3.700 m² que hi havia a finals del 2009 s'ha passat als 9.850 actuals. El 2010 es va inaugurar a Sarrià (Gironès) la botiga d'objectes usats més gran de les comarques gironines, Eco-Shop, que compta amb 2.200 m². A més, aquest any la cadena El món de la Segona Mà ha obert establiments a Santa Llogaia d'Àlguema (Alt Empordà) i Blanes (Selva) que en total superen els 1.000 m², com a exemples de negocis del sector nascuts en els dos últims anys. Són empreses que han trobat una oportunitat en la crisi, que empenyen molts consumidors a optar pels productes usats.

Sabates a 2 euros, piques de bany a 3 euros, cotxets de nadó a 40 euros i neveres a 50 euros. Són alguns dels preus que es poden trobar en les més de vint botigues dedicades als productes de segona mà que hi ha actualment a les comarques gironines. Es tracta d'objectes que busquen una nova vida, un cop ja han deixat de fer servei al seu propietari. Tot i que alguns consumidors encara són reticents a comprar productes usats, cada cop són més els qui opten per aquesta solució, que permet moure un pis a preus gairebé simbòlics o adquirir els objectes ne-

Un dels productes més sol·licitats a les superfícies de segona mà són els mobles.

cessaris per a l'arribada d'un nadó a costos molt ajustats.

A finals del 2009 hi havia a les comarques gironines 3.700 m² de superfície dedicada a la segona mà, una xifra que la persistència de la crisi ha fet incrementar fins als 9.850 m² actuals. Tot i que algunes de les botigues d'objectes usats ja tenen una trajectòria relativament llarga a la demarcació, com la franquícia de la cadena internacional Troc inaugurada el 2001 a Sarrià de Ter, moltes han sorgit en els últims dos anys.

Aquest és el cas d'Eco-Shop,

d'una empresa belga amb disset establiments al seu país que va triar Sarrià per instal·lar la primera botiga fora de Bèlgica. Una altra empresa que també s'expandeix en aquest sector és la cadena El món de la Segona Mà, que vol inaugurar deu botigues en dos anys a la N-II, des de l'Alt Empordà fins a Barcelona. De moment ja n'ha obert tres, situades a Santa Llogaia d'Àlguema, Blanes i Santa Susanna (Maresme).

També hi ha qui es guanya la vida treballant conjuntament amb les botigues de segona mà. És el cas

de la Paulina Chillón, que recull objectes usats per vendre'ls a les superfícies com Eco-Shop. Amb aquests negocis tothom en surt beneficiat, «uns perquè estalvien comprant, i uns altres amb el que els compren», reflexiona en aquest sentit Chillón.

A part de les botigues que tenen un espai físic on vendre productes de segona mà, també proliferen els mercats o els webs dedicats a aquest sector. Ja siguin establiments amb un espai físic, parades de mercat o botigues virtuals, molts d'aquests negocis comple-

menten els objectes de segona mà amb els nous per diversificar el seu producte.

D'altra banda, se suma al benefici mediambiental que suposa el reciclatge d'objectes en desús el fet que algunes d'aquestes botigues tinguin també una funció social. És el cas, per exemple, de L'Encant de Banyoles, on treballen persones amb risc d'exclusió social, o dels dos establiments de segona mà que la Fundació Map té a Ripoll, que incorporen al mercat laboral persones amb discapacitat.

L'alternativa de l'intercanvi

Una altra resposta a la crisi ha estat el creixement dels espais d'intercanvi, que també permeten donar una segona vida a productes usats, però en aquest cas sense que hi hagi diners pel mig. Un exemple és el web d'intercanvi de l'Ajuntament de Girona (deixal·liadegirona.org/ofertes_i_demandes) o els mercats d'intercanvi, que permeten canviar objectes en bon estat que ja no siguin necessaris per d'altres que es vulguin adquirir.

Pel que fa al web d'intercanvi de Girona, des de la seva creació el 2006 fins al setembre del 2011 ha tingut un total de 940 usuaris i 3.055 anuncis publicats. L'ús d'aquesta pàgina ha crescut any rere any, ja que dels 166 anuncis publicats el 2006, es va arribar als 814 el 2010, per exemple.

L'HOMOLOGACIÓ DEL TÍTOL D'ENGINYER DE GRAU

Narcís Bartina Boxa

DEGÀ DEL COL·LEGI D'ENGINYERS TÈCNICS INDUSTRIALS DE GIRONA
▶ www.cetig.cat

L'articulista vol homologar els enginyers tècnics industrials amb una experiència professional de tres anys

L'adaptació dels diferents estudis universitaris a l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) ha provocat que els currículums acadèmics dels itineraris universitaris s'hagin vist modificats, i en conseqüència les titulacions a què donen accés.

En el cas dels estudis d'enginyeria industrial la situació an-

terior a l'adaptació a Bolonya era que existien diferents titulacions en enginyeria tècnica industrial, que es podien cursar en 3 anys, i la titulació en enginyeria industrial, que es podia cursar en 5 anys. Actualment la reforma dels plans d'estudis ha portat a un únic nivell de titulació per a cada especialitat, que es pot cursar en 4 anys. En conseqüència les titulacions tècniques han desaparegut, i per tant ara tots els estudiants que finalitzin seran enginyers de grau.

Aquest fet suposa que tots els enginyers tècnics industrials que s'han graduat fins ara es troben en una situació en què la seva titulació ha quedat distorsionada, malgrat haver assolit per la via acadèmica i la pràctica professional, les mateixes competències que les noves formades de titulats. A més els nous títols de Graduat en Enginyeria no confereixen noves atribucions professionals pel que fa als actuals títols d'Enginyer Tècnic.

El fet d'haver fet aquesta

adaptació d'estudis de forma precipitada pot tenir conseqüències molt serioses per a la pràctica professional, per això reclamem la necessitat d'obtenir el nou títol de Graduat en Enginyeria de forma immediata, ja que, l'enginyeria de grau no és una professió, sinó que és una titulació universitària que habilita a la professió regulada d'enginyer tècnic industrial i per tant disposa de les mateixes atribucions. Això permetria accedir al mercat laboral europeu, i l'opció a accedir a possibles ofertes de treball a la funció pública i a la resta del mercat laboral.

El que es defensa és que la passarel·la a la nova Enginyeria de Grau sigui de forma directa, tenint en compte que el pas a l'enginyeria de grau queda sobradament compensada per l'experiència professional adquirida, que en alguns casos varien fer més crèdits els estudiants d'enginyeria tècnica que els que fan els nous estudiants d'enginyeria de grau.

«El procés per l'homologació d'estudis i titulacions d'àmbit europeu s'ha d'acompanyar de solucions àgils per tal de no crear greuges professionals»

Per això es demana al Govern que consideri la redacció d'un Reial Decret mitjançant el qual s'estableixi l'homologació directa de l'actual titulació d'Enginyeria Tècnica al Grau d'Enginyeria corresponent, amb l'únic requisit de demostrar una experiència professional de 3 anys en l'exercici de la corresponent professió.

També cal tenir en compte i té especial importància el fet que a data d'avui, les universitats públiques no poden satisfer, en totes les especialitats actuals (elèctric, electrònic, mecànic, químic i tèxtil) ni el 5% de la demanda existent per a la realització de les passarel·les, doncs actualment hi ha 200.000 afectats.

Estem totalment d'acord amb la integració europea, i l'homologació d'estudis i titulacions d'àmbit europeu, però aquest procés ha d'anar acompanyat de solucions adequades i àgils per als enginyers tècnics que ens veiem afectats, per tal de no crear greuges professionals.